

Studietur til Washington DC den 2. - 4. april 2012

Høringssvar: Straffuldbyrdelsesloven - Gensidig anerkendelse i EU af alternativer til varetægtsfængsling

"Jeg er blevet varetægtsfængslet" - Brochure på flere sprog

Frihedsberøvelse af mindreårige børn - Kritik af politiet

Flygtningenævnets Årsberetning 2010

85. Erstatning for uberettiget varetægtsfængsling - Forhøjet takst som følge af rettergangsfejl - Inhabil domsmand
86. Faredelikter - Færdselssager - Varetægtsfængsling - Proportionalitet
87. Manddrab, uagtsomt - Faredelikt - Spritkørsel - Flugtbilist
88. Udlevering - Varetægtsfængsling - Proportionalitet - Menneskerettigheder - Svensk sag
89. Beviser - Retsmedicinske erklæringer - 2 læger som sagkyndige vidner
90. Blufærdighedskrænkelser - Slikkeleg - Frifindelse - Salær
91. Blufærdighedskrænkelser - Gentagelse

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Landsforeningen inviterer på studietur til

WASHINGTON DC
2. – 4. april 2012
(PÅSKEN)

Som oplyst på generalforsamlingen inviterer Landsforeningen på studietur til USA nærmere bestemt Washington DC, hvor vi skal se, hvorledes vores kolleger arbejder på den anden side af Atlanten.

Programmet vil omfatte besøg hos domstole, politi, anklagemyndighed, forsvarsadvokater samt en repræsentant fra the American Bar Association.

Såfremt der er tilstrækkelig tilslutning, vil der blive arrangeret et program for led-sagere og større børn, der måtte ønske at deltage i turen. Af samme årsag er turen lagt i de tre mellemdage i påsken.

Sæt kryds i kalenderen påsken 2012. Programmet starter den 2. april og slutter den 4. april.

Med hensyn til det praktiske; flybilletter, hoteller m.v. vil dette blive varetaget af en samarbejdspartner, således at alle spørgsmål til rejse og hotel sker via en person, der er specialist i at få flere personer frem til samme sted. Hotellerne ligger tæt på centrum af Washington med gå-afstand imellem hinanden. Mere herom følger. Af samme årsag kan priser ikke oplyses endnu.

Et detaljeret program vil blive fremsendt i september måned, hvorefter tilmelding kan ske til eh@swlp.dk – Emne: Washington.

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
26. august 2011
ER/ER

Vedr.: Sagsnr. 2011-730-1367. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af straffuldbyrdsloven (Revision af straffuldbyrdsloven).

Ministeriet har med mail af 21. juli 2011 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 1. september 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der har bemærkninger til enkelte af punkterne i forslaget.

Pkt. 3, forslagets § 35, stk. 1, nr. 2, hvorefter man kan nægte bestemte indsatte adgang til gudstjeneste, kan bestyrelsen ikke tiltræde. Det er ikke det samme at se gudstjenesten via internt tv. En væsentlig del af gudstjenesten er fællesskabet med andre. Hvis tilstrømningen er særlig stor, kunne man jo overveje at holde flere gudstjenester samme dag. Behovet herfor kunne afdækkes ved, at man på forhånd melder sig til gudstjeneste.

Heller ikke **pkt. 4 og 5, forslagets § 42**, hvorefter man kan nægte ventepenge til personer, der tidligere under strafudståelse har afvist tilbud om beskæftigelse, virker rimelig. Se bemærkningerne side 17, hvorefter det er Kriminalforsorgens indtryk, at de pågældende indsatte bevidst misbruger den gældende ordning til at skaffe sig vederlag for beskæftigelse i perioder, hvor der ikke er beskæftigelsesmuligheder, uden at de reelt ønsker beskæftigelse. Ordningen rammer både dem, om hvem man mistænker misbrug, og de, der tilfældigvis får et reelt ønske om beskæftigelse på et tidspunkt, hvor institutionen ikke kan tilbyde beskæftigelse, efter at den pågældende indsatte tidligere har afslået et beskæftigelsestilbud.

Det må påhvile Kriminalforsorgen at sørge for, at der er relevant beskæftigelse til alle, der vil have det, og det påhviler Justitsministeren og Folketinget at sørge for, at fængslerne ikke er så overfyldte, at der ikke kan tilbydes beskæftigelse.

Pkt. 7, forslagets § 50, forhindrer en indsat i at få en afgørelse om udgang, såkaldt "udgangskarantæne", ikke alene, hvis der har været misbrug, men også hvis tilladelsen er blevet tilbagekaldt på grund af **fare** for misbrug. Det er efter bestyrelsens opfattelse betænkeligt, at den indsatte ikke kan få en afgørelse om udgang på grund af det noget upræcise begreb "fare for misbrug".

Pkt. 8, forslagets § 54, opdeler retten til at have børn hos sig under afsoningen. Den almindelige aldersgrænse sættes ned fra 3 til 1 år, og så har man udarbejdet et stk. 2 om børn mellem 1-3 år, hvor man tilføjer en betingelse om, at institutionen skal finde, at forholdene i institutionen er forenelige med hensynet til barnet.

Det er bestyrelsens opfattelse, at det påhviler Kriminalforsorgen at have institutioner, hvor det er forsvarligt, at mødre kan have deres børn med sig op til 3 år. Den alders-

grænse er fastsat fra gammel tid, idet man mener, at barnet over den alder lægger mærke til, at det selv og mor er i fængsel. Det er der ikke grund til at lave om på. Afsoningsstederne har man i praksis koncentreret til at være Ringe, Møgelkær eller Horserød, bem. side 24f. Grunden til, at man vil lave reglerne om, er ifølge Kriminalforsorgen, at miljøet i fængslerne generelt har ændret sig - man spørger sig, om det også gælder de pågældende mødreafdelinger.

Model II om, at det er de sociale myndigheder, der skal finde, at forholdene i institutionen er forenelige med hensynet til barnet, kan give anledning til betænkeligheder, idet man kan forestille sig en noget uensartet praksis i de forskellige kommuner.

Pkt. 10, forslagens § 57, drejer sig om de indsattes kontakt med omverdenen. Bestyrelsen har ingen bemærkninger til forslaget vedrørende de lukkede institutioner, men kunne ønske, at det blev fastslået, at indsatte i åbne anstalter har ret til at føre telefonsamtaler, ikke blot i det omfang, det er praktisk muligt, jfr. den nugældende § 57, stk. 1.

Pkt. 12, forslagens § 63, giver mulighed for at udelukke de indsatte fra fællesskab i op til 5 dage, hvis det undtagelsesvist er nødvendigt for at beskytte den pågældende mod overgreb.

Det påhviler Kriminalforsorgen at beskytte de indsatte mod overgreb gennem hensigtsmæssigt valg af afsoningssted, ikke ved – mod deres vilje – at anbringe dem i enecelle. Bestyrelsen opfatter imidlertid det foreslåede som en forbedring for de truede indsatte, der under de gældende regler forgæves har klaget over længere enerumsanbringelser.

Pkt. 13, forslagens § 63, er på papiret et fremskridt. Her bestemmes det, at andre former for enerumsanbringelse ikke må overstige 3 mdr., dog med en katteløkke om, at Direktoratet for Kriminalforsorgen kan tillade overskridelse af de 3 måneder, og her er der så ingen tidsgrænse. Der har været nedsat en særlig arbejdsgruppe, der skulle undersøge mulighederne for at begrænse brugen af udelukkelse af indsatte fra fællesskab. Arbejdsgruppen afgav rapport den 1/9 2010. Rapporten har ikke været sendt til høring.

Bestyrelsen finder ikke, at det har den store betydning med tidsgrænsen, hvis den kan overskrides. Det er i praksis i dag således, at Kriminalforsorgen gennem regler om indrapportering er inde over de længerevarende enerumsanbringelser. Efter bemærkningerne side 32 er det undtagelsen, at udelukkelse fra fællesskab udstrækkes i længere tid end 3 måneder, idet der sjældent er behov herfor, bortset fra særlig farlige og undvigelsestruede indsatte.

Det fremgår af den kommenterede straffuldbyrdelseslov fra 2003, at man tidligere har overvejet i bet. 1181/1989, at en afgørelse om udelukkelse fra fællesskab i mere end 4 sammenhængende uger skulle være omfattet af den særlige adgang til domstolsprøvelse efter Straffuldbyrdelseslovens § 112. Spørgsmålet blev indgående drøftet i Straffelovsrådet, hvis flertal imidlertid afviste domstolsprøvelse, hvilket blev lovens resultat. Man henviser til bet. 1355/1998, side 60-84.

Bestyrelsen har tidligere henvendt sig til Justitsministeriet i anledning af den vedtagne straffuldbyrdelseslov fra 2000.

Der henvises til nedenstående brev af 19. september 2000:

"

19. september 2000
TR/HM
J.nr. 70442-32

Vedrørende lov nr. 428 af 31. maj 2000 om ændring af retsplejeloven og straffeloven og lov nr. 432 af samme dato om fuldbyrdelse af straf m.v.

I forbindelse med vedtagelsen af ovennævnte love er der ikke indført en adgang til domstolsprøvelse af den form for isolation, der består i enrumsanbringelse efter bestemmelse truffet af vedkommende anstalt eller Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Enrumsanbringelse er i praksis det samme som isolation, og der er derfor ikke tvivl om, at enrumsanbringelse kan medføre de samme skadevirkninger, som er påvist i forbindelse med isolation.

På den baggrund er det ikke rimeligt, at der ikke er indført en mulighed for domstolsprøvelse af dette begreb, og Landsforeningen skal derfor opfordre Justitsministeriet til at udarbejde et lovforslag herom.

Jeg vedlægger til orientering kopi af uddrag af Internetavisen Jyllands-Posten for den 15. august 2000.

Det bemærkes, at såvel et mindretal i Straffelovrådet som Advokatrådet og Landsforeningen af Beskikkede Advokater forud for lovenes vedtagelse argumenterede for, at der skulle være adgang til domstolsprøvelse af beslutninger om (bl.a.) enrumsanbringelse. Den opfattelse, Straffelovrådets flertal har givet udtryk for harmonerer ikke godt med de intentioner, der ligger bag lov nr. 428 af 31. maj 2000 om ændring af retsplejeloven om bl.a. varetægtsfængsling i isolation. Med denne lov blev der indført begrænsninger i adgangen til at varetægtsfængsle i isolation, og retssikkerhedsgarantierne i forbindelse med afgørelse om isolation blev øget. Baggrunden herfor var bl.a.

oplysninger om, at varetægtsfængsling i isolation sammenlignet med ikke-isolation indebærer en belastning og risiko for forstyrrelse af det psykiske helbred. Endvidere havde Europarådets Torturkomite bl.a. anbefalet, at anvendelse af isolation kun bør finde sted, når det er absolut nødvendigt, at en afgørelse om forlængelse af isolation bør træffes skriftligt og ud fra det generelle princip, at enhver anbringelse i isolation skal være så kortvarig som mulig og at afgørelse om isolation og forlængelse af isolation træffes skriftligt.

De eksempler, der er omtalt i Internetavisen Jyllands-Posten for den 15. august 2000, viser, at der er et klart behov for en domstolsprøvelse af enerumsanbringelse.

Kopi af denne skrivelse er samtidig hermed sendt til Folketingets Retsudvalg og til Advokatrådet.

Med venlig hilsen Thomas Rørdam"

Bestyrelsen finder forsat, at der bør være mulighed for domstolsprøvelse af enerumsanbringelse.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Det Internationale Kontor

pr. e-mail: jm@jm.dk

1. september 2011

Sagsnr. 2011-730-1361 – Dok.: JAU40845 – Høring over udkast til lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union (Gennemførelse af rammeafgørelsen om gensidig anerkendelse af afgørelser som alternativ til varetægtsfængsling).

Ved brev af 16. august 2011 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater, om en udtalelse vedrørende lovforslag om ændring af lov om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union. Sagen har været behandlet i Landsforeningens bestyrelse, der herefter kan udtale følgende:

Indledningsvis bemærkes, at Landsforeningen den 14. januar 2005 afgav udtalelse vedrørende grøn bog med samme tema og der stillede spørgsmål ved, om de foreslåede foranstaltninger ville medvirke til at opnå det bebudede formål at reducere antallet af udenlandske varetægtsfængslinger forud for domsafsigelse i EU. Foreningen gentog sine betænkeligheder i høringssvar af 3. november 2008. Den 11. september 2009 afgav foreningen høringssvar over udkast til folketingsbeslutning om forslag til rammeafgørelse. Det blev i dette høringssvar anført: *”Det kunne fortsat se ud som om, at de foreslåede kontrolforanstaltninger ikke er reelle alternativer til frihedsberøvelse, men snarere indgreb overfor personer, som normalt bør afvente en straffesag på fri fod.”* Der blev i den forbindelse henvist til præamblen (4), at rammeafgørelsen *”tager sigte på, hvor det er relevant, at fremme brugen af ikke-frihedsberøvende foranstaltninger som et **alternativ til varetægtsfængsling**, selv når der i henhold til den pågældende medlemsstats ret ikke fra starten er hjemmel for varetægtsfængsling.”* Foreningen bemærkede i den forbindelse, at det nok havde været mere retvisende at have anført **”alternativ til løsladelse”**.

Formålet med lovforslaget er at indføre de regler, som er nødvendige for, at Danmark kan opfylde Rådets rammeafgørelse 2009/829/RIA af 23. oktober 2009 om anvendelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om tilsynsforanstaltninger som et alternativ til varetægtsfængsling. Rammeafgørelsen indfører en ordening i EU, hvorefter medlemsstaterne gensidigt anerkender og fuldbyrder hinandens afgørelser om tilsynsforanstaltninger, der udgør alternativer til varetægtsfængsling (varetægtssurrogat). I lovforslaget (hovedtræk, side 14 nederst), angives, at formålet med ordningen er *”er undgå diskrimination af personer, der er genstand for en straffesag i en anden medlemsstat end den, hvor de har lovligt og sædvanligt ophold, ved at sikre, at disse personer ikke bliver varetægtsfængslet i videre omfang end personer med bopæl i denne anden medlemsstat.”*

Det er fortsat Landsforeningens opfattelse, at forståelsen af rammeafgørelsen med det deri angivne formål, snarere vil kunne fremme og medvirke til en diskrimination. Personer der opholder sig i en anden medlemsstat, end den der efterforsker en kriminel handling, risikerer tilsynsforanstaltninger (varetægtssurrogater) uden at tilsvarende tilsynsforanstaltninger (varetægtssurrogater) ville være blevet bragt i anvendelse, overfor en borger der opholdt sig i den stat, hvori efterforskningen pågår.

Landsforeningen har noteret sig, at der ikke i lovforslagets bemærkninger er foretaget en imødegåelse af de synspunkter, som Landsforeningen tidligere har givet udtryk for.

Med hensyn til selve lovforslagets enkelte bestemmelser bemærker Landsforeningen, at kompetencen til at træffe afgørelse om afslag på anerkendelse af sådanne afgørelser, indtil videre foreslås placeret i Justitsministeriet, dog således at kompetencen vil kunne delegeres til andre myndigheder, hvis det viser sig at være hensigtsmæssigt. Landsforeningen bemærker, at såfremt Justitsministeriet påtænker at benytte denne delegation, vil Landsforeningen finde det hensigtsmæssigt, at blive hørt forinden, også med henblik på at kunne bidrage med erfaring fra den hidtidige procedure.

Landsforeningen har noteret sig, at fuldbyrdelsen af foranstaltningerne foreslås henlagt til domstolene, der dermed også vil få kompetence til at foretage tilpasning af den foranstaltning, der er pålagt i udstedelsesstaten. Landsforeningen har endvidere noteret sig, at domstolenes afgørelse vedrørende fuldbyrdelsen, ligesom ved almindelig varetægtsfængsling, skal træffes ved kendelse med deraf følgende adgang til kære. Som spejlvirkning af rammeafgørelsen følger det også af lovforslaget, at danske myndigheder vil kunne anmode andre medlemsstater om at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om foranstaltninger som alternativ til varetægtsfængsling, der er truffet med hjemmel i rpl. § 765. Kompetencen til at udstede anmodninger foreslås indtil videre placeret centralt i Justitsministeriet, men vil helt eller delvist kunne delegeres til andre myndigheder. Landsforeningen ønsker ligeledes her at blive hørt, såfremt Justitsministeriet påtænker at delegere kompetencen til andre myndigheder på et givent tidspunkt.

Rpl. § 765, stk. 1 og 2 indeholder to væsentlige betingelser for at der kan træffes afgørelse om varetægtssurrogat. Således kan retten kun med samtykke iværksætte en række foranstaltninger i stedet for varetægtsfængsling og der skal, jf. rpl. § 767, stk. 1, i kendelsen fastsættes – bortset fra de tilfælde, hvor sigtede ikke er til stede her i landet – en frist for varetægtsfængslingen eller foranstaltningens længde. Fristen skal være så kort som mulig og må ikke overstige fire uger. Fristen kan herefter forlænges med op til fire uger af gangen. Når anklageskrift er indleveret til retten, og retten har fastsat tidspunkt for hovedforhandlingen, kan retten ved udløbet af en frist fastsat efter § 767, stk. 1 bestemme, at varetægtsfængslingen eller foranstaltningen skal fortsætte uden yderligere forlængelser, indtil der er afsagt dom i sagen, jf. § 767, stk. 2.

For så vidt angår fire ugers fristen og forlængelsen heraf, er der i lovforslagets bemærkninger, afsnit 4.3.2.1. – frister for foranstaltningens længde – nærmere redegjort for opfyldelsen af denne betingelse. Det fremgår, at det er Justitsministeriets opfattelse, at rammeafgørelsens artikel 11, stk. 2, litra d, der indeholder mulighed for at fuldbyrdelsesstaten kan beslutte at indstille fuldbyrdelsen af en afgørelse, hvis foranstaltningen overskrider den maksimale længde, som foranstaltningen kan vare efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning, ikke vil kunne anvendes som grundlag for at indstil-

le fuldbyrdelsen af en foranstaltning her i landet. Dette er en følge af, at dansk ret ikke indeholder regler om ufravigelige regler for foranstaltningens længde, så længe betingelserne for varetægtsfængsling, herunder proportionalitetskravet, vurderes at være opfyldt. Efter rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3, kan fuldbyrdelsesstaten anmode den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om, inden for en rimelig frist, at bekræfte nødvendigheden af, at overholde tilsynet, hvis der efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning kræves en periodisk bekræftelse af opretholdelsen af foranstaltningerne. Landsforeningen har noteret sig, at Justitsministeriet foreslår i lovforslaget § 29 æ, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, at der fastlægges en procedure for fremsendelse af anmodninger i de sager, hvor foranstaltningen på udstedelsesstatens anmodning og i overensstemmelse med udstedelsesstatens afgørelse skal opretholdes udover fire uger. Det følger af lovforslagets § 29 æ, stk. 1, at Justitsministeren, eller den ministeren bemyndiger hertil, senest 3 uger efter at fuldbyrdelsen af foranstaltning er påbegyndt her i landet, anmoder den kompetente myndighed i udstedelsesstaten om indenfor 1 uge at bekræfte nødvendigheden af, at opretholde foranstaltningen. Anmodningen skal herefter genfremsættes hver gang der er forløbet tre uger fra modtagelsen af en bekræftelse fra udstedelsesstaten. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at udstedelsesstaten senest hver fjerde uge bekræfter nødvendigheden af foranstaltningen. Ved fastlæggelsen af fristen på fire uger, er der således taget hensyn til den frist, som efter rpl. § 767, stk. 1 kan fastsættes for længden af en foranstaltning, der træder i stedet for varetægtsfængslingen.

Landsforeningen finder forslaget velbegrundet og nødvendigt og kan således tilslutte sig Justitsministeriets forslag. Landsforeningen skal dog udtrykke en vis tvivl, med hensyn til, om en række udenlandske kompetente myndigheder vil være i stand til at overholde en svarfrist på en uge og overholde løbende hver fjerde uge at give de fornødne oplysninger, herunder at svarene, der indebærer en fortsat opretholdelse af foranstaltningen, har været undergivet en tilstrækkelig saglig og materiel prøvelse af nødvendigheden af den fortsatte foranstaltning. Landsforeningen finder det afgørende, at bestemmelsen ikke alene får karakter af et formelt ”gummistempel”, men en reel stillingtagen i forbindelse med en prøvelse af betingelserne for fortsat opretholdelse og nødvendigheden heraf. Det følger af lovforslagets § 29 æ, stk. 1, at der ikke fra dansk side kan stilles krav om, at der foreligger en ny kendelse eller andet eksigibelt dokument fra udstedelsesstaten, der forlænger foranstaltningen. Landsforeningen finder det væsentligt, at de kompetente myndigheder, der råder over adgangen til at opgive foranstaltningen, foretager en reel prøvelse. Landsforeningen har ikke bemærkninger til, at ansvaret for at anmode udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af foranstaltningen, placeres hos anklagemyndigheden, jf. princippet herom i rpl. § 764.

Landsforeningen har ikke bemærkninger til, at kompetencen til at træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen af en foranstaltning, når udstedelsesstaten ikke

har svaret på anmodningen, jf. § 29 æ, stk. 3, henlægges til anklagemyndigheden. Lovforslagets bemærkninger angiver, at anklagemyndighedens beslutning skal træffes på grundlag af en konkret vurdering af alle sagens oplysninger, herunder oplysninger fra udstedelsesstaten om arten af den kriminalitet, som afgørelsen vedrører og den periode, som fuldbyrdelsen af foranstaltningen må kunne forventes at vare. Landsforeningen forudsætter, at den forsvarer der beskikkes for den person der opholder sig her i landet og mod hvem foranstaltningen retter sig får aktindsigt i anklagemyndighedens materiale, således at denne aktindsigt også omfatter udstedelsesstatens redegørelse og svar til anklagemyndigheden i forbindelse med de periodiske bekræftelser. Det fremgår ikke af lovforslaget, at der i tilfælde, hvor anklagemyndigheden ikke finder grundlag for at indstille fuldbyrdelsen, kan ske en prøvelse ved domstolene af anklagemyndighedens afgørelse. Det fremgår af rammeafgørelsens artikel 23, stk. 3, at domstolene kun i de tilfælde hvor anklagemyndigheden gentagne gange har anmodet udstedelsesstaten om at bekræfte nødvendigheden af en foranstaltning, og udstedelsesstaten ikke har svaret, kan træffe beslutning om at indstille fuldbyrdelsen. Landsforeningen finder, at der bør etableres en adgang til at få prøvet anklagemyndighedens beslutning om at undlade at indstille fuldbyrdelsen. Det vil ikke være stemmende med sædvanlig dansk procesret, såfremt prøvelsesadgang ved domstolene måtte være afskåret.

De tilfælde, hvor danske myndigheder anmoder andre medlemsstater om at anerkende en afgørelse om foranstaltninger, som alternativ til varetægtsfængsling, er som udgangspunkt ikke nærmere reguleret i lovforslaget. I lovforslaget til ny § 60 c, anføres det, at kompetencen til at træffe afgørelse om at udstede anmodning om fuldbyrdelse til andre medlemsstater, indtil videre sker centralt i Justitsministeriet, dog med en adgang til at delegerer denne kompetence. Bestemmelsen giver ikke anledning til særlige bemærkninger.

Henrik Stagetorn
Formand

Jeg er blevet varetægtsfængslet – Advokatrådets brochure på flere sprog

Advokatrådet og Landsforeningen har som tidligere meddelt i maj 2011 udarbejdet en brochure, som man kan give klienter, der står for at blive varetægtsfængslet. Brochuren er nu blevet oversat til 11 sprog og kan printes ud fra Advokatrådets hjemmeside, under Publikationer -> Rapporter. Der er tekster på bl.a. engelsk, polsk, tysk, russisk og spansk.

Frihedsberøvelse af mindreårige børn - Kritik af politiet

Der blev i 2004 indført et nyt kapitel 75 b i retsplejeloven om politiets tilbageholdelse af mistænkte personer under 15 år (nu 14 år). Rigsadvokaten har holdt øje hermed gennem en indberetningsordning og har tidligere underrettet Justitsministeriet om, at der var tilfælde, hvor børn blev enerumsanbragt, selv om betingelserne herfor ikke var tilstede, ligesom der i enkelte tilfælde var sket enerumsanbringelse ud over den absolutte frist på 6 timer.

Rigsadvokaten har i juli 2011 udarbejdet en ny udtalelse gengivet i Rigsadvokaten Informerer, Nr. 5/2011, som kan findes på Rigsadvokatens hjemmeside.

Det fremgår heraf, at flere statsadvokater oplyser, at der fortsat er visse problemer med overholdelse af reglerne, og at nogle af de påbudte skemaer ses at være mangelfuldt udfyldt.

Denne gang har man ikke fundet eksempler på, at enerumsanbringelsen har været udstrakt over 6 timer, men derimod enerumsanbringelse i sager, som ikke omhandler alvorlig personfarlig kriminalitet, ligesom der i ét tilfælde skete enerumsanbringelse, fordi der ikke var tilstrækkeligt personale til at overvåge den pågældende.

Rigsadvokaten har aftalt med Justitsministeriet, at man fortsat vil holde øje med området.

Flygtningenævnets Årsberetning 2010

Et fyldigt værk på 452 sider. Altid nyttig for dem, der møder i nævnet, men andre advokater kan have glæde af beretningen et par måneder, inden man måske igen ændrer udlændingeloven med nye stramninger, idet der som bilag 4 er optaget en lovbe kendtgørelse af 18/8 2010 af denne efterhånden noget mishandlede lov.

Beretningens omfang afspejler, at nævnet i 2010 og første halvår af 2011 har modtaget et væsentligt højere antal nye spontansager end de foregående år. Dertil kommer, at resuméerne fra sommeren 2010 er en gengivelse af nævnets præmisser, hvori personhenførbare oplysninger naturligvis - som hidtil - er anonymiseret. (Nogle nævnsformænd skriver længere præmisser end andre, tilføjer redaktøren).

Den overvejende del - 41% svarende til 455 sager - har vedrørt afghanske statsborgere. Herudover har nævnet modtaget et stort antal - 175 - vedr. syriske statsborgere, hovedsagelig etniske kurdere.

Også antallet af uledsagede mindreårige har været kraftigt stigende, hovedsagelig drenge fra Afghanistan.

Som tidligere meddelt (Lf.Medd. 74/2011), har nævnet inden for de sidste måneder besluttet indtil videre at berostille sager fra Somalia i afventen af, at den refererede menneskerettighedsdom mod Storbritannien bliver endelig.

Derimod har nævnet efter beretningens afgivelse besluttet at genoptage behandlingen af sager fra Syrien, men således at der stadig er stop for tvangsmæssig udsendelse. Se under Nyheder på nævnets hjemmeside.

I kapitel 5 fra side 234 behandles udvalgte asylretlige problemstillinger, herunder bortfald af opholdstilladelser, første asylland, tortur, overgreb fra private, menneskehandel og internt flugtalternativ (IFA) og IFA-lignende betragtninger.

I kapitel 6 fra side 334 betydningen af kriminelle forhold. Praksis herom vil blive fulgt af koordinationsudvalget i de kommende måneder.

Kapitel 7 indeholder en række statistiske oplysninger. 26 % af det samlede antal personer, der fik deres sag behandlet som en ny spontansag, fik opholdstilladelse. Procentuelt, hvis man ser bort fra lande med ganske få asylsøgere, ligger Syrien og Iran med høje anerkendelsesprocenter, hvorimod f.eks. Afghanistan nu er nede på en opholdstilladelsesprocent på 24.

Beretningen er offentliggjort dels i bogform, dels på nævnets hjemmeside, www.fln.dk.

Landsforeningens Meddelelse 85/2011

Erstatning for uberettiget varetægtsfængsling - Forhøjet takst som følge af rettergangsfejl - Inhabil domsmand

Retsplejelovens § 1018 a

I UfR 2009.1348 Ø er gengivet landsrettens afgørelse af 4/2 2009, hvor man hjemviser en sag om indsmugling af knap 10 kg heroin gennem lufthavnen til byretten, idet én af domsmændene ved byrettens fældende dom havde været inhabil som ansat inden for en forvaltningsgren med bl.a. lufthavnskontrol som opgave.

Erstatningsøgende E blev i byretssag nr. 2 frifundet og indbragte et erstatningskrav, som kun delvist blev imødekommet af anklagemyndigheden. Tvisten gik især på, om hun skulle have forhøjet takst og størrelsen af tabt arbejdsfortjeneste.

Byretten imødekom under erstatningssagen med dissens, at E skulle have yderligere 100.000 kr., mens mindretallet ville forhøje den takstmæssige torterstatning med 100% fra den første fældende byretsdom den 19/8 2008 indtil løsladelsen den 2/12 2009. Landsretten forhøjede den takstmæssige torterstatning med 200.000 kr., idet der, for så vidt angik fængslingen efter byrettens fældende dom af 19/8 2008, forelå særlige omstændigheder.

Begge instanser var enige om at fastsætte tabt arbejdsfortjeneste skønsmæssigt til 50.000 kr.

ØL 6. afd. a.s. S-486-11, 24/6 2011

E fremsatte krav på erstatning i anledning af, at hun var frihedsberøvet fra 8/1 2008 til 2/12 2009 som sigtet for straffelovens § 191. Hun var blevet frifundet ved byretsdom den 25/11 2009.

Erstatningskravet var opgjort således:

Erstatning for ikke-økonomisk skade	kr. 497.250
100% forhøjelse	- 497.250
Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste	- 289.123
	<u>kr. 1.283.623</u>

Statsadvokaten imødekom alene kravet for tort med	<u>kr. 480.450</u>
---	--------------------

Twisten drejede sig om	kr. 769.573
------------------------	-------------

Anklagemyndigheden påstod frifindelse og anførte, at tabt arbejdsfortjeneste var udokumenteret.

E forklarede bl.a., at hun rundt om i Europa havde haft forskelligt arbejde, bl.a. i landbruget. Der var under sagen bl.a. fremlagt lønsedler for 2 måneders arbejde i 2010.

Vedr. domfældelsen og den senere frifindelse henvises til resuméet ovenfor.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Retten finder, at der ikke er grundlag for at forhøje den takstmæssige erstatning for perioden fra den 8. januar 2008 til og med den 4. februar 2009, hvor sagen har haft et sædvanligt forløb for en sag af denne karakter. Sigtelsens karakter giver ikke i sig

selv grundlag for en forhøjelse af den takstmæssige erstatning, og heller ikke det forhold, at erstatningssøgende som følge af fængslingen har været adskilt fra sin familie, herunder sin 4-årige datter, eller at hun har været undergivet brev- og telefonkontrol, kan føre til, at erstatningen forhøjes for denne periode.

For så vidt angår perioden fra den 5. februar 2009 til og med den 2. december 2009 finder retten, at den omstændighed, at sagen måtte gå om som følge af fejl begået af retssystemet, hvorved varetægtsfængslingen blev forlænget med yderligere næsten 10 måneder, udgør en selvstændig krænkelse af erstatningssøgende, der kan begrunde, at den takstmæssige erstatning forhøjes.

To voterende finder derfor, at den takstmæssige erstatning for ikke økonomisk skade skal forhøjes med skønsmæssigt 100.000 kr.

En voterende finder, at erstatningssøgende skal tilkendes erstatning for ikke økonomisk skade med 214.200 kr. svarende til 100% forhøjelse af den taksmæssige erstatning for perioden fra den 5. februar 2009 indtil løsladelsen den 2. december 2009.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet.

Samtlige voterende finder endvidere at kunne lægge til grund, at erstatningssøgende i årene forud for varetægtsfængslingen har haft deltidsbeskæftigelse i sæsonen med høst af grønsager og frugt i forskellige europæiske lande. Det må anses for tilstrækkeligt godtgjort, at erstatningssøgende - såfremt der ikke var sket fængsling - ville have søgt beskæftigelse på samme måde i sæsonen 2008 og 2009. Retten finder derfor, at erstatningssøgende skal tilkendes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste med skønsmæssigt 50.000 kr."

Der blev tillagt sædvanlige procesrenter og rejseomkostninger til E med 4.284,70 kr.

Anklagemyndigheden ankede til landsretten med påstand som for byretten om frifindelse. E gentog sin påstand om 769.573 kr. Hun afgav ikke forklaring for landsretten.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Landsretten tiltræder af de af byretten anførte grunde, at der, for så vidt angår fængslingen efter byrettens dom af 19. august 2008, foreligger sådanne særlige omstændigheder, at den takstmæssige erstatning skønsmæssigt bør forhøjes med 200.000 kr.

Landsretten tiltræder endvidere byrettens bemærkninger med hensyn til E's tab af arbejdsfortjeneste, og at dette tab skønsmæssigt er fastsat til 50.000 kr."

De yderligere 250.000 kr. var med sædvanlig procesrente.

Landsforeningens Meddelelse 86/2011

Faredelikter - Færdselssager - Varetægtsfængsling - Proportionalitet

Straffelovens § 252, retsplejelovens § 762

T på 25 år blev dømt efter straffelovens § 252 og bestemmelser i færdselsloven ved i en personbil at have kørt mod sin ekskæreste, der som fodgænger var ved at krydse gaden, men som undgik at blive ramt ved at springe ind mellem nogle parkerede biler. Fængsel i 60 dage og ubetinget frakendelse i 1 år. Dommen er upåanket.

T kom som følge af, at landsretten stadfæstede varetægtsfængslingen undervejs, til at sidde varetægtsfængslet 33 dage for længe - se nedenfor under forsvarerens bemærkninger til dommen.

Københavns Byret SS 3-8888/2011, 28/6 2011

T på 25 år var tiltalt efter straffelovens § 252, stk. 1, ved i marts 2011 på E.G. Gade at have voldt nærliggende fare for K's liv og førlighed, idet han i en BMW under acceleration og med høj fart kørte direkte mod K, der var ved at krydse gaden til fods, men som undgik at blive ramt af T's bil ved at springe ind mellem nogle parkerede biler.

I forhold 2 overtrædelse af færdselslovens § 3 og § 15, ved at undlade at optræde hensynsfuldt og føre bilen ind i den modsatte vognbane.

I forhold 3 hærværk, ved at have kastet K's mobiltelefon i jorden, hvorved den blev beskadiget, og fjernet simkortet og knækket det.

Der var påstand om fængselsstraf (af ikke under 4 måneder) og ubetinget frakendelse.

T påstod frifindelse. Han var tidligere i 2005 straffet med fængsel i 60 dage for overtrædelse af § 244 og i 2006 med bøde og frakendelse i 6 måneder for diverse færdselslovsovertrædelser. Han havde været frihedsberøvet fra 28/3 2011 frem til domsafsigelsen.

T forklarede bl.a., at K var hans ekskæreste. De var gået fra hinanden. K vendte tilbage igen. Efter at forholdet på ny blev afsluttet i januar 2011, ville han ikke afvise, at han kunne have virket truende over for K. Han havde mødt K ved en benzintank, hvor de talte sammen gennem vinduerne i bilerne. Kort efter gik K over mod E.G.

Gade. De var ikke færdige med at tale, hvorfor T kørte efter hende. Han prøvede ikke at køre K ned, før han parkerede vognen. Han havde ikke smadret hendes mobiltelefon.

K forklarede bl.a. om kæresteforholdet, der på hendes initiativ blev afsluttet i januar 2010. T kontaktede hende ofte for at få hende til at genoptage forholdet. T var meget kontrollerende og fulgte efter hende, og hun indledte en tilholdssag hos politiet. Hun var hjemme i E.G. Gade for at hente noget tøj og parkerede ved tanken. T kom kørende, stak sin hånd gennem bilvinduet og tog hendes mobiltelefon, tog simkortet ud og smed telefonen mod jorden. K gik mod E.G. Gade. T kom kørende i modsatte vejbane og kørte direkte mod K, der stadig var på vejbanen. Hun sprang ind mellem de parkerede biler, ellers var hun blevet kørt ned.

K prøvede at tilkalde politiet via en veninde, men kom ikke igennem. T kom tilbage og råbte "næste gang går det hurtigere". På forespørgsel oplyste K, at parret havde set hinanden i nytåret 2010/11, og T overnattede hos hende nytårsaften. Det kunne godt passe, at der var 3-4 m fra K og fronten på T's bil, da hun sprang ind mellem bilerne, og at T stoppede 3-4 m længere fremme. Hun var fortsat sygemeldt og gik til psykolog.

Et vidne V₁ havde overværet et skænderi på tanken og så senere K krydse E.G. Gade. Vidnet hørte en bil accelerere meget voldsomt kørende i modsat vejbane. Det var tydeligt, at bilen kørte for at ramme K, der sprang ind mellem to parkerede biler. Bilen standsede, og føreren gik truende frem mod K.

Et andet vidne V₂ forklarede bl.a., at hun havde set K springe ind mellem to parkerede biler, da en bil kom kørende i modsat vejbane samtidig med, at den slingrede meget. Bilen bremsede hårdt op og standsede. Føreren sagde "næste gang går det hurtigere". Vidnet kunne på forespørgsel ikke præcist sige, hvor stærkt bilen kørte, men den gassede voldsomt op. K ville være blevet ramt af bilen, hvis K ikke var sprunget ind mellem de parkerede biler.

"Rettens begrundelse og afgørelse:

Forhold 1, 2 og 3

På baggrund af de afgivne vidneforklaringer og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen i alle tre forhold.

Straffen fastsættes til fængsel i 60 dage og en bøde på 1.000 kr., jf. straffelovens § 252, stk. 1, og § 291, stk. 1, og færdselslovens § 118, jf. § 3, stk. 1 og § 15, stk. 1. Ved strafudmålingen er der taget hensyn til det ønske om strafskærpelse også for

overtrædelse af straffelovens § 252, der er forudsat i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 716 af 25. juni 2010 om ændring af straffeloven.

Forvandlingsstraffen for bøden er fængsel i 6 dage.

Under henvisning til domfældelsen i forhold 1 er betingelserne for førerretsfrakendelse efter færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5, opfyldt.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T straffes med fængsel i 60 dage og en bøde på 1.000 kr.

Forvandlingsstraffen for bøden er fængsel i 6 dage.

Retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, frakendes tiltalte i 1 år fra endelig dom."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Som det fremgår af dommen, var der tale om at tiltalte var håbløst forelsket i den forurettede, men at forurettede efter hendes forklaring definitivt havde afsluttet forholdet på tidspunktet for gerningen i forhold 1.

...

Tiltalte havde under sagen været frihedsberøvet fra den 28. marts 2011 til hovedforhandlingens indledning den 28. juni 2011. Ved grundlovsforhøret var sigtede blevet varetægtsfængslet i medfør af § 762, stk. 1, nr. 3, for at sigtede ikke skulle påvirke et vidne, der havde været passager i bilen under kørslen. Efter at denne passager var afhørt, begærede jeg ved fristforlængelse den 18. april 2011 sigtede løsladt, bl.a. med henvisning til rpl. § 762, stk. 3, og idet fængslingsgrundene efter 762, stk. 1, nr. 3 måtte anses for bortfaldet efter afhøring af vidnet havde fundet sted.

Anklageren begærede fængsling i medfør af § 767, stk. 2, jf. § 762, stk. 1, nr. 3, fortsat indtil der var afsagt dom. Retten fandt fortsat at fængslingsgrundlaget i § 762, stk. 1, nr. 3 var opfyldt, og fandt tillige, at en fortsat fængsling ikke var i strid med bestemmelsen i rpl. § 762, stk. 3, hvorfor retten besluttede at fængsle sigtede frem til der var afsagt dom i sagen.

Afgørelsen blev påkæret til Østre Landsret og der blev udfærdiget kæreskrift, i hvilket der med henvisning til de motivudtalelser, der er i forbindelse med bl.a. straffelovens § 241 ved lovændringerne L 380 i 2002, L 559 i 2005, samt L 716 af 25. juni

2010, hvorefter der forudsættes, at ske en afsmitning af de skærper som i de nævnte love var gennemført i straffen for uagtsomt manddrab, også på overtrædelse af straffelovens § 252. Der blev henvist til afgørelsen i TfK 2008.851 (forud for seneste strafskærpelse), hvor tiltalte var idømt 14 dages fængsel for med høj fart i parkeringskælder at have kørt frem mod to centervagter, der måtte springe til siden for at undgå at blive påkørt og hvor der tillige skete frakendelse af førerretten i 6 måneder. Det blev i kæreskriftet endvidere fremført, at der selv under hensyntagen til den i motiverne anførte strafskærpelse i 2010 også af straffelovens § 252, ville denne skærpelse imidlertid indebære, at den straf, som tiltalte risikerer at blive idømt næppe ville overstige en fængselsstraf på 3 måneder og der ville således allerede med en straffastsettelse på 3 måneders fængsel være foretaget en fuldstændig afsoning, uden vurdering af den normale prøveløsladelse efter 2/3 tid, jf. straffelovens § 38.

Landsretten stadfæstede varetægtsfængslingen med følgende bemærkninger: *"Efter karakteren af og omstændighederne omkring den overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, som der er rejst sigtelse for - og den skærpelse af strafniveauet, der er forudsat i forbindelse med vedtagelsen af lov nr. 716 af 25. juni 2010 om ændring af bl.a. straffelovens §§ 241 og 249 - tiltræder landsretten, at fortsat varetægtsfængsling ikke er i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 762, stk. 3."*

Som anført fastsatte byretten straffen til fængsel i 60 dage, hvilken afgørelse ikke er påanket af anklagemyndigheden, der under sagen påstod straf af fængsel i ikke under 4 måneder."

Redaktøren tilføjer, at passageren i T's bil ikke blev ført som vidne under domsforhandlingen, og at der nu er ansøgt om erstatning for uberettiget fængsling i 33 dage.

Landsforeningens Meddelelse 87/2011

Manddrab, uagtsomt - Faredelikt - Spritkørsel - Flugtbilist

Straffelovens § 241, § 252 og § 253, færdselslovens § 53

T på 25 år havde med en promille på 2.21 kørt hensynsløst med for høj hastighed og mod rødt påkørt to cyklister, hvoraf den ene kort efter afgik ved døden. T forlod stedet uden at yde den fornødne hjælp.

Fængsel i 1 år og 9 måneder og ubetinget frakendelse i 8 år.

Københavns Byret SS 4-14732/2011, 26/7 2011

T på 25 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 293 a, ved i april 2011 uberettiget at have kørt i sin svogers bil og i forhold 2 overtrædelse af færdselslovens § 3, § 4 og § 42, under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden og ved forsætligt at have forvoldt skade på andres person eller fremkaldt nærliggende skader herfor, idet han i bymæssig bebyggelse kørte med ikke under 70 km/t, hvor han mod rødt lys svingende til venstre, hvorved han påkørte to cyklister.

Forhold 3 færdselslovens § 53, ved at have kørt med en promille på 2.21.

Forhold 4 straffelovens § 252, ved med den beskrevne kørsel og promille at have påkørt den ene cyklist.

Forhold 5 straffelovens § 241, under særligt skærpende omstændigheder uagtsomt at have dræbt den anden cyklist, der pådrog sig så svære hjernelæsioner, at han kort tid efter afgik ved døden.

Forhold 6 straffelovens § 253 og færdselslovens § 9, ved at være kørt fra stedet uden at yde hjælp.

Der var påstand om fængselsstraf og ubetinget frakendelse. T havde været frihedsberøvet siden uheldet.

T erkendte forhold 1 og 3, men nægtede sig i øvrigt skyldig. Han var ikke straffet af betydning for sagen.

Den overlevende cyklist og nogle yderligere vidner, herunder en politiassistent P afgav forklaring, der ikke er gengivet i dommen.

T havde i grundlovsforhør bl.a. forklaret, at han havde været til påskefrokost hos familien med øl og snaps. Han mente ikke, at han havde påkørt en kantsten eller kørt over for rødt. Han så cyklisterne før påkørslen, men nåede ikke at bremse. Han stoppede ikke umiddelbart, da han var i chok, men først da han så politiets blå blink ca. 100 m fra uheldsstedet. Han havde haft kørekort i 4 år. Det var hans svogers bil, som han lånte.

"Rettenns begrundelse og afgørelse.

Ad forhold 1 og 3:

Ved tiltaltes erkendelse og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Ad forhold 2:

Det lægges navnlig ved de af vidnerne V_1 og V_2 afgivne forklaringer til grund, at tiltalte har kørt frem for rødt trafiklys. Det lægges efter de samme forklaringer sammenholdt med forklaringen fra vidnet V_3 og bilinspektørerklæringen endvidere til grund, at tiltaltes hastighed har været som angivet i tiltalen. Tiltalte førte bilen med en alkoholpromille på ikke under 2,21. Påkørslen af de forurettede skete i tættere bebygget område, og det kan lægges til grund, at der opholdt sig flere trafikanter og fodgængere i og omkring uheldsstedet på påkørselstidspunktet. Tiltalte har ved den således fastlagte kørsel tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden og ført motordrevet køretøj på særlig hensynsløs måde. Der er ikke grundlag for at statuere, at tiltalte forsætligt har påkørt de forurettede. Med denne begrænsning findes tiltalte herefter skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Ad forhold 4:

Tiltalte påkørte de forurettede med en hastighed på ikke under 70 km/t. Tiltalte førte bilen under de omstændigheder, som er angivet ovenfor under forhold 2 og 3. Herefter og ved de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Ad forhold 5:

Forurettede pådrog sig ved påkørslen sådanne kvæstelser, at han kort tid efter afgik ved døden. Tiltalte var i forbindelse med kørslen kraftigt spirituspåvirket, ligesom han kørte med en hastighed ikke uvæsentligt over det tilladte. Tiltalte kørte endvidere frem i uheldskrydset for rødt trafiklys. Tiltalte findes herefter skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Ad forhold 6:

Det kan efter tiltaltes egen forklaring lægges til grund, at tiltalte ikke standsede op umiddelbart efter de skete påkørsler. Det findes ubetænkeligt blandt andet på baggrund af skaderne på den af tiltalte førte bil at lægge til grund, at tiltalte har indset, at han foretog en påkørsel, som indebar en nærliggende fare for alvorlig personskade. Herefter og ved de afgivne vidneforklaringer, herunder navnlig forklaringen fra vidnet P, findes tiltalen bevist.

Straffen fastsættes henset til karakteren og omfanget af og omstændighederne ved de begåede forhold til fængsel i 1 år og 9 måneder, jf. straffelovens § 241, § 252, stk. 1, § 253, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 2, § 293 a, og færdselslovens § 117, jf. § 53, stk. 1, og § 118, jf. § 3, stk. 1, § 4, stk. 1, § 9, stk. 1 og stk. 2, og § 42, stk. 1, nr. 1.

Påstanden om ubetinget frakendelse af førerretten tages efter afgørelsen af skyldsspørgsmålet efter de påberåbte bestemmelser til følge, som nedenfor bestemt.

Den nedlagte erstatningspåstand tages efter retsformandens bestemmelse til følge som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T straffes med fængsel i 1 år og 9 måneder.

Retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, frakendes tiltalte for et tidsrum af 8 år fra den 21. april 2011 at regne."

T skulle betale 38.879 kr. til den afdøde cyklists forældre.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer bl.a.:

"Ved lov nr. 716 af 25. juni 2010 om ændring af færdselsloven og straffeloven (skærpet indsats mod vanvidskørsel indførsel af alkohol-låsordning og udvidet mulighed for udenretlig vedtagelse af førerretsfrakendelse m.v.) blev straffelovens § 241, 2. pkt., ændret, så det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, at det anses som en særligt skærpende omstændighed, hvis uagtsomt manddrab begås i forbindelse med overtrædelse af færdselslovens § 54, stk. 1, eller stk. 2. Det fremgår tillige af bemærkningerne, at det forudsættes, at der i retspraksis sker en sådan forhøjelse af strafudmålingsniveauet i sager om uagtsomt manddrab begået i forbindelse med spirituskørsel eller særlig hensynsløs kørsel, at straffen i normaltildfældene, der på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse lå på fængsel i 10-12 måneder, fremover forhøjes til fængsel i 16-18 måneder.

I nærværende sag, var der ikke tale om overtrædelse af færdselslovens § 54, men derimod § 53, stk. 1 og straffelovens § 252, stk. 1 og navnlig § 241. Forhold 1, vedrørende § 293 a, var "af ringe beskaffenhed" idet tiltalte havde gjort brug af rette nøgle, som var i hans besiddelse, men hvor der dog ikke forelå en aftale om, at han måtte benytte køretøjet, der var en udlejningsbil. Der er ikke i rettens præmisser nærmere redegjort for strafudmålingen, men anklageren havde procederet på, at der skulle fastsættes en ubetinget straf på ikke under 2 års fængsel.

Jeg kan henvise til følgende praksis forud for skærpelsen i bemærkningerne:

- U 2010.354V (TfK 2010.10), hvor straffen blev fastsat til fængsel i 1 år og 6 måneder, hvor promillen udgjorde 0,86 og hvor der var kørt med en hastighed af 120 km/t, hvor hastighedsbegrænsningen var 80 km/t. Ved påkørslen afgik modkørende bils fører og dennes 2 mindreårige børn ved døden. Frakendelsen af førerretten skete for 5 år.
- TfK 2010.872, hvor promillen udgjorde 1,39. Hastigheden var ikke under 130 km/t, hvor hastighedsbegrænsningen var 80 km/t. Føreren mistede herredømmet over bilen, der ramte et autoværn og en passager der var førerens kammerat døde af kvæstelser. Straffen blev fastsat til ubetinget fængsel i 1 år og 3 måneder og førerretsfrakendelse i 5 år.
- TfK 2008.515, alkoholpromille 2 timer efter ulykken på 1,12, kørsel med en hastighed af ikke under 170 km/t hvor hastighedsbegrænsningen var 80 km/t. Sammenstød med forankørende bil, der brød i brand og hvor føreren døde som følge af kvæstelser. Straffen fastsat til fængsel i 1 år og 6 måneder. Førerretsfrakendelse i 8 år.
- U 2006.1595 Ø (TfK 2006.315/V) kørsel med promille 2,10, overtrædelse af straffelovens § 241 og §§ 251 og 293 a, straffen fastsat til fængsel i 1 år og 3 måneder. Førerretsfrakendelse i 8 år.

Som anført, er samtlige disse domme før den i bemærkningerne angivne strafskærpelse ved ændringsloven i 2010."

Landsforeningens Meddelelse 88/2011

Udlevering - Varetægtsfængsling - Proportionalitet - Menneskerettigheder - Svensk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 5 og 6

I Lf.Medd. 47/2008 er gengivet sagen vedr. rwandeseren S, der fik forhøjet takst for uberettiget frihedsberøvelse for folkedrab m.v. S rejste siden til Stockholm med et ærinde på den rwandesiske ambassade, der underrettede de svenske myndigheder, der frihedsberøvede ham den 16/7 2008 med henblik på udlevering til retsforfølgning.

Nedenfor er gengivet den svenske Højesterets afgørelse i anden omgang, efter at man tidligere i maj 2009 havde stadfæstet den skete varetægtsfængsling.

Högsta Domstolens Beslut, Ö 3060-11, 27/7 2011

Der henvises til resuméet ovenfor. Regeringen besluttede i juli 2009, at S skulle udleveres til Rwanda, hvorefter S samme måned klagede til Menneskerettighedsdomsto-

len. Den svenske regering tillagde klagen opsættende virkning. Spørgsmålet om fortsat varetægtsfængsling blev rejst et antal gange i den følgende tid, uden at S fik medhold.

Den svenske Højesteret gennemgår de nationale regler og nævner, at bestemmelserne i udleveringsloven er blevet kritiseret som utydelige og kortfattede.

På side 5 i kendelsen redegør Højesteret for bestræbelserne på at få Menneskerettighedsdomstolen til at behandle sagen; først lovede man inden udgangen af 2010, så foråret 2011, senest september 2011 - uden at kunne sige, hvornår dommen falder, og uden at forklare, hvorfor sagen ikke er behandlet før.

Fra side 6 i dommen behandles proportionalitetsprincippet, som også gælder i sager om udlevering. Jo længere frihedsberøvelsen har varet, jo stærkere grunde må der være for fortsat fængsling.

S var under begrundet mistanke for folkemord og medvirken hertil. Der er ikke, siden spørgsmålet blev prøvet sidst, fremkommet nyt vedr. mistanken.

S havde sin bopæl i (udlandet, ER), og der bestod en risiko for, at han undveg fra udleveringen. Han var mistænkt for særdeles alvorlig kriminalitet. På den anden side havde han været frihedsberøvet i Sverige i over 3 år. Der var gået mere end 2 år, siden klage var indbragt for Menneskerettighedsdomstolen, uden at sagen var afgjort. Der var ingen forklaring herpå. Domstolens tunge arbejdsbyrde er imidlertid velkendt.

Mangel på ressourcer eller ineffektivitet bør ikke gå ud over den enkelte.

Resten citeres på svensk fra kendelsen side 10-11:

"28. Ärendet hos Europadomstolen har utan att afgöres pågått i mer än två år, trots att det har behandlats med förtur och trots att SA är häktad i avvaktan på Europadomstolens avgörande och nu har varit frihetsberövad i mer än tre år. Denna handläggning kan inte anses vara rimligt effektiv. Till detta kommer osäkerhet om när förfarandet i Europadomstolen kan resultera i ett slutligt avgörande.

29. Riksåklagaren har anfört att SA genom sin anmälan till Europadomstolen själv har föranlett att häktningstiden har blivit så lång. Genom att vända sig till Europadomstolen har SA emellertid endast tagit i anspråk en honom tillkommande rättighet. Den rättighetens effektiva ianspråktagande förutsätter att han inte i häktningsfrågan får någon sådan nackdel av sin anmälan som skulle bli följden om denna

omständighet tillmättes betydelse vid prövningen av om en fortsatt häktning kunde anses vara befogad.

Andra tvångsmedel

30. Riksåklagaren har anfört att, om fortsat häktning inte kommer i fråga, några andra meningsfulla tvångsmedel inte finns i detta fall. Högsta domstolen instämmer i denna bedömning.

Slutsats

31. Även om det beaktas att Republiken X har ett synnerligen starkt intresse av utlämningen och att alternativa effektiva tvångsmedel saknas i dette fall, är det inte godtagbart att SA skal vare häktad fortsättningsvis. Tingsrättens häktningsbeslut ska mot bakgrund av det anförda upphävas."

- oo0oo -

Afgørelsen kan findes under afgørelser på www.hogstadamstolen.se.

- oo0oo -

Menneskerettighedsdomstolen har andre hængepartier. Redaktøren går og venter på en afgørelse i en britisk sag om dokumentation af politirapporter som eneste bevis, hvor der var procedure for Storkammeret i *maj 2010*, men hvor der endnu ikke er faldet dom.

Landsforeningens Meddelelse 89/2011

Beviser - Retsmedicinske erklæringer - 2 læger som sagkyndige vidner

Retsplejelovens § 204

Retten besluttede undtagelsesvist, at to læger skulle afgive forklaring om den personundersøgelse, der var foretaget af tiltalte, da den ene læge muligt til politiet havde fremsat udtalelser, der afveg fra konklusionen i personundersøgelsen.

Retten i Lyngby nr. 8-1647/2011, 9/8 2011

Der var fremlagt begæring af forsvareren og processkrifter fra parterne.

Retten afsagde kendelse i et retsmøde, hvor ingen var mødt eller tilsagt:

"Til brug for sagen har Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk afdeling, den 28. januar 2011 afgivet en personundersøgelseserklæring vedrørende tiltalte T. Erklæringen er underskrevet af læge P samt overlæge H. Anklagemyndigheden har indkaldt Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk afdeling, der under sagen vil give møde ved overlæge H.

Det følger af retsplejelovens § 204, stk. 2, at når en sagkyndig erklæring er afgivet af et enigt kollegium, bør møde i retten, hvor sådant skal finde sted, normalt ikke fordrer af flere end et af dets medlemmer. Kollegiet udpeger selv det medlem, der skal give møde.

I denne sag er der imidlertid konkrete oplysninger, der kunne tyde på, at læge P, efter undersøgelsen af T men før afgivelsen af personundersøgelseserklæringen, muligt til politiet har fremsat en udtalelse, hvori hun kan have givet udtryk for en vurdering af T's mærker på hænderne, der afviger fra konklusionen i personundersøgelseserklæringen. På denne særlige baggrund finder retten, at Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk afdeling, undtagelsesvis skal give møde ved både overlæge H og læge P.

Derfor bestemmes:

Retsmedicinsk Institut, Retspatologisk afdeling, skal give møde i retten ved både overlæge H og læge P."

Landsforeningens Meddelelse 90/2011

Blufærdighedskrænkelse - Slikkeleg - Frifindelse - Salær

Straffelovens § 232

T var tiltalt for at have krænket blufærdigheden hos sin 3-4 årige søn A. T blev frifundet, idet der ikke var nogen, der havde forklaret, at T havde slikket på A, ligesom badningen af A heller ikke indebar et uterligt forhold.

Forsvareren F påkærede byrettens salæropgørelse, der ikke havde taget hensyn til det registrerede tidsforbrug. Landsretten tillagde yderligere 6.000 kr. + m efter en samlet vurdering, herunder oplysningerne om F's mange kontakter med anklagemyndigheden om sagens gennemførelse.

Retten i Holbæk, nr. 60-114/2011, 17/2 2011

T var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 232, ved i perioden fra ca. den 1. april 2010 til den 20. juli 2010 at have krænket blufærdigheden hos sin søn A, født maj 2006, idet A og T smurte mad i hovedet på sig selv, som den anden slikkede af, og A under bad vaskede sæbe af samt snusede til T's nøgne krop samt ved at T og A ved gentagne lejligheder tungekysede hinanden, alt hvilket var egnet til at krænke blufærdigheden hos A.

Der var påstand om frihedsstraf. A's værge påstod 10.000 kr. i tortgodtgørelse.

T påstod frifindelse også for erstatningskravet.

Der er ikke referat af T's og tre vidners forklaringer i dommen. A's forklaring i en videoafhøring blev afspillet.

"Retten's begrundelse og afgørelse

Efter bevisførelsen er der afgivet flere forklaringer om, at A har leget en slikkeleg som er blevet tolereret af far, men ikke af andre. Efter alle forklaringer er der tale om, at A har slikket på sig selv og har slikket andre i ansigtet, hvorimod der ikke er nogen, der har forklaret, at tiltalte har slikket på A. Dette kan ikke betragtes som en uterlig adfærd som omhandlet i straffelovens § 232.

Endvidere skulle A efter sine oplysninger under videoafhøringen have skyllet sæbe af samt snuset til sin far, medens de var i bad. Heller ikke dette findes at indebære et uterligt forhold, da det drejer sig om en far, der har badet sit lille barn.

Vidnerne V₁, V₂ og V₃ har alle forklaret om, at de ved forskellige lejligheder har set far og søn tungekysse, medens A har benægtet dette under sin forklaring. Under henvisning til det forklarede om A's hang til at slikke andre i ansigtet kan det ikke afvises, at der har foreligget en misopfattelse hos vidnerne, og under alle omstændigheder findes det ikke med den til en domfældelse fornødne sikkerhed bevist, at far og søn har kysset hinanden under sådanne omstændigheder, at det kan betegnes som et uterligt forhold, der har krænket A's blufærdighed.

Herefter finder retten, at tiltalte skal frifindes."

Sagen er upåanket. Forsvareren oplyser, at sagen blev indledt med en incestsigtelse, der blev ændret til blufærdighedskrænkelse, da den påståede incestuøse handling ikke kunne bevises.

Forsvareren F påkærede byrettens salærfastsættelse på 20.000 kr. + m. Ved en efterfølgende afgørelse fik F tilkendt yderligere 6.000 kr. + m på grund af ophævelse af rejseforbehold samt godtgørelse for kørsel med ca. 2.000 kr. + m.

Resten er citat fra landsrettens kendelse (ØL 6. afd. kære S-765-11, 24/3 2011):

"Advokat F har påstået sig tillagt salær for et tidsforbrug på 12 timer udover salær for deltagelse i afhøringer, hovedforhandling og transport, subsidiært et af landsretten fastsat passende salær. Advokat F har til støtte herfor anført, at sagen har været usædvanlig, og at det anvendte registrerede tidsforbrug har været nødvendigt af hensyn til klienten og det involverede 4-årige barn.

Efter en samlet vurdering, herunder oplysningerne om advokatens mange kontakter med anklagemyndigheden om sagens gennemførelse, der må anses for at gå ud over, hvad der er indeholdt i de vejledende takster, finder landsretten, at salæret til advokat F skal forhøjes med 6.000 kr. med tillæg af moms."

Landsforeningens Meddelelse 91/2011

Blufærdighedskrænkelser - Gentagelse

Straffelovens § 232

T på 29 år dømt for to tilfælde af blufærdighedskrænkelser af kvindelige passagerer i S-tog. Han var tidligere straffet med bøde i 2009 for samme bestemmelse og blev nu idømt 20 dages ubetinget fængsel.

Københavns Byret nr. 2-1745/2011, 23/5 2011

T på 29 år var tiltalt for to tilfælde af blufærdighedskrænkelser i henholdsvis januar og februar 2011, idet han i S-tog over for to kvindelige passagerer blottede sit erigerede lem, mens han masturberede.

Der var påstand om fængselsstraf.

T påstod frifindelse. Han var tidligere straffet senest i 2009 med en bødedagelse ligeledes for blufærdighedskrænkelser.

De to damer og en mand blev ført som vidner. Forklaringerne er ikke gengivet i dommen. T erkendte, at han var på overvågningsvideoen i forhold 1. Han oplyste om sine personlige forhold, at han var kommet til Danmark som flygtning i 2006. Han var uden job. Han boede alene, men havde de sidste to år haft en kæreste.

T havde været frihedsberøvet fra 19/2 - 28/2 2011.

"Rettenns begrundelse og afgørelse

Forhold 1

Ved vidnets sikre og troværdige forklaring sammenholdt med fotos af tiltalte i bilag 4 finder retten ikke begrundet tvivl om, at tiltalte er den gerningsmand, som har optrådt uterligt som beskrevet i forhold 1, hvorfor tiltalte findes skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Forhold 2

Ved vidnernes samstemmende og troværdige forklaringer, finder retten det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes til fængsel i 20 dage, jfr. straffelovens § 232.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte tidligere er straffet for overtrædelse af straffelovens § 232 og nu har gjort sig skyldig i to lignende tilfælde af overtrædelse af straffelovens § 232. Af samme grund har retten ikke fundet grundlag for at gøre straffen betinget."